

sætte *Forslag til Lov om Bortfald af den Københavns, Haderslev og Aabenraa Kommuner tilkommende Ret til herreløs Arv*. Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil det fremgaa, at medens i det øvrige Land herreløs Arv tilfalder Statskassen, har der fra gammel Tid paa visse, særlige Omraader været særlige Regler gældende. Saaledes for Københavns Vedkommende. Ret til herreløs Arv var gældende for Københavns Kommune indenfor det Omraade, der i 1771 henhørte under Københavns borgerlige Jurisdiktion. Men den Udvikling, Københavns Kommune er undergaaet i finansiel Henseende, maa for det første siges ganske at have bortfjernet det Grundlag, som i sin Tid var Aarsagen til den særlige Bestemmelse. Bestemmelserne er dernæst ikke almindelig kendte, og den Indtægt, som Retten til de arvingløse Kapitaler repræsenterer for København, maa i det store og hele siges at være uvæsentlig. Finansministeriet har derfor gentagende henvendt sig til Justitsministeriet for at faa et Lovforslag fremsat, der i denne Henseende stillede København paa Linie med det øvrige Land. Man har udskudt det noget i Justitsministeriet af Hensyn til den senere paatænkte Reform af Arvelovgivningen. Men da Finansministeriet paa ny har anmodet om at faa dette Spørgsmaal taget op, og det jo ikke har nogen nærmere Forbindelse med den egentlige Diskussion om Arveretsreglerne, har Justitsministeriet ment det rigtigst at fremsætte Lovforslaget nu, og man har da den Opfattelse, at Retten til herreløs Arv, saaledes som det i øvrigt har været gældende fra Arilds Tid, ogsaa for Københavns Vedkommende bør være en Højhedsret for Staten. Ogsaa rent praktiske Grunde taler for, at denne Særbestemmelse falder bort. Det er ganske vist, som jeg nævnte, kun i forholdsvis faa Tilfælde, Spørgsmaalet opstaar. I Aarene 1918—24 har det i alt kun drejet sig om 15 Tilfælde. Men naar det kommer frem, medfører det meget vidtløftige Undersøgelser, bl. a. ogsaa i Kraft af, at Københavns Kommune, hvad Omraadet angaar, jo er noget ganske andet nu end paa den Tid, da Regelen blev givet. Disse vidtløftige Undersøgelser fører ofte til et Resultat, som er tvivlsomt, saaledes at det kan medføre Proces, og alt dette forekommer Ministeriet urimeligt.

En lignende Begrundelse indeholder Lovforslaget med Hensyn til Haderslev og Aabenraa Kommuner, der ogsaa fra gammel Tid har haft Ret til Andel i herreløs Arv,

hidrørende fra Arvefald indenfor disse Kommuner.

Idet jeg i øvrigt henviser til den udførlige Redegørelse for hele Forholdet, som er afftrykt i Bemærkningerne, tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og villig Behandling.

Endelig skal jeg tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov om Udpantning og Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig af 29. Marts 1873*, eller paa godt Dansk en lille Ændring i Udpantningsloven.

Som man vil erindre, gennemførtes i sidste Rigsdagssamling det af de forskellig store Kommunalforeninger ønskede Forslag om Indførelse af kommunale Pantefogder ogsaa paa Landet. Dette Lovforslags Gennemførelse har imidlertid bevirket, at Finansministeriet og Skattedepartementet har henvendt sig til Justitsministeriet for at faa Gebyrspørgsmaalet ordnet paa en med de nye Forhold bedre stemmende Maade. Sagen ligger i Øjeblikket saaledes, at efter de hidtil gældende, altsaa indtil nu gældende, Regler har Udpantning ved Sognefogeden kun kunnet ske, naar Fordringen ikke oversteg 100 Kr. Men efter den Ændring i Retsplejeloven, vi gennemførte i Foraaret, som altsaa medførte, at Pantefogder kan indføres paa Landet, vil den Begrænsning fremtidig bortfalde ved Udpantning for Skatter og Afgifter og andre Ydelser til det offentlige. Da imidlertid Gebyret efter den gældende Udpantningslov, som det her er Meningen at ændre, i alle Tilfælde, hvor Sognefogeden foretager Forretningen, ikke kan blive højere end 67 Ø., hvorhos Gebyret altid tilfalder Sognefogeden personlig, vil den foretagne store Udvidelse af Sognefogedens Kompetence, saafremt der ikke sker en Ændring i Udpantningslovens § 14, medføre dels en Ulighed i Gebyrberegningen, efter som man lader Forretningen foretage af Fogeden eller af Sognefogeden, dels etikke ubetydeligt Indtægtstab for Statskassen, idet Gebyret efter de hidtil gældende Sportelbestemmelser for Fordringer fra 100 til 200 Kr. er 7 Kr. 20 Ø. og derefter stiger efter en nærmere fastsat Skala, saaledes at det for Fordringer fra 1 000 Kr. til 2 000 Kr. udgør 14 Kr. 40 Ø., til hvilket Beløb der, naar Fordringen overstiger 2 000 Kr., skal lægges 1 pro mille af hele Fordringen. Derfor gaar dette Lovforslag ud paa, at der for enhver Udpantningsforretning for en Fordring paa 50 Kr. eller derunder, der foretages af Sognefogeden, betales 33 Ø.; hvis Beløbet